

Aprofitem que som desconfiats

«El país necessita tornar a ser fort per poder ser ambiciós amb totes les de la llei»

Vivim en un món ple de fets irrellevants que, afortunadament, ens donen oxigen i ens compliquen la vida. Més de 12.000 morts a Catalunya i només tenim al cap si ja han obert la terrasseta aquella on ens fa tanta il·lusió fer la canya. La darrera xifra d'atur és la més alta des de l'abril del 2016 i només pensem a fer vacances després de dues quarantenes a casa. Indignats amb el salvatge assassinat racista de George Floyd a Minneapolis i bé, això dels temporers a Lleida ja ho mirarem un altre dia. No he entès mai si som més cíncics que estúpids o a l'inrevés, no saber la resposta és una probable resposta. Però ja ens va bé.

Hi ha qui ha d'anar a treballar com si no hi hagués demà perquè té més feina que mai, d'altres hi van a mig gas, alleugerits per no aguantar la mateixa família, d'altres seguim enganxats a ordinador i mòbil mentre volem aprendre a cuinar i sabem que no ens en sortirem, i molts encara esperen cobrar l'atur i sobretot no veuen horitzó ni amb virus ni sense. Vivim de sigles. Hem après què és un EPI i a preguntar per si estem o no en ERTA o si el que ve és un ERO. Hem après a què quan parla el Govern espanyol hem d'esperar uns dies per veure si s'acomplirà res del que diu perquè fins que no surti al BOE o al *Telediario* és que no és bo. No ens refiem de gaire cosa. Com a mínim ja no diem que ?tot anirà bé? i que després d'aquesta crisi tot canviarà i l'èsser humà deixarà de ser-ho per convertir-se en una espècie de monjo del ?mindfulness' marinat amb sant Francesc d'Assís.

Som menys crèduls. O a l'inrevés, som més desconfiats. Ai, la desconfiança, el primer ingredient per la recança. No voler compartir el present per així poder trencar el futur. Mentre parlem de sèries en línia i de les ganes que tenim de posar els peus en remull a la platja ens anem endurint, som pedra. No ens adonem però som *golems* de granit. Estem amagant el cap, les potes i la cua dins de la closca. Primer els de casa, els de casa meva, els meus. Tu i jo. I no és cap sorpresa. Així ha de ser. I és una forma d'estar en pau amb nosaltres, entenent per fi les nostres expectatives. Però no vinguem amb parides.

El president Puigdemont fa poc -de fet fa molt que ho diu- va dir que sense unitat no sembla fàcil que hi hagi independència. Tots els que estàvem desperts l'1 d'octubre de 2017 segur que hi estem d'acord. Ja hem vist què ha passat després per corroborar-ho. Però fa poc afegia que si no hi ha unitat, caldrà explicar que no hi haurà independència. Doncs és el moment. Oficialment: no hi haurà república demà, i és culpa nostra. Ara que estem més autoafirmats que mai. Hem fet una pausa. Toca prendre aire, però per a què? Catalunya -potser una mica més que la resta del món- té davant un escenari urgent de reconstrucció, d'actualització. I val la pena posar el coll perquè tenim moltíssimes eines favorables. Com quan te la fots a la vida, cal tornar-hi amb la millor versió d'un mateix.

Els independentistes no deixarem de ser-ho ara per Sant Joan. No es pot deixar d'estimar així ràpid. Però potser sí que tots hem de tenir en compte que hi ha més d'un model si no que podem acabar aфонats amb la mania catalana de l'atomització: mentre escric segur que s'ha presentat un partit polític, o plataforma en diuen ara, de bell nou. Si no hi ha unitat d'acció, ni de model social, ni de calendari, com a mínim que hi hagi convergència en què el país necessita tornar a ser fort per poder ser ambiciós amb totes les de la llei. Com a la vida, caus (o et tiren, ara no em vinguis amb explicacions) i t'has de llevar amb el millor somriure.